

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 583/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ž., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 27/2012 z 31. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2012 doručená sťažnosť J. Ž., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 27/2012 z 31. augusta 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že «Sťažovateľ je účastníkom konania, ktoré bolo začaté na Okresnom súde Bratislava III. pod sp. zn. 20Cb/397/1998... v ktorom sa ako fyzická osoba podnikateľ, podnikajúca pod obchodným názvom J. Ž..., P., domáha zaplataenia peňažnej pohľadávky vo výške 33.193,92 EUR istiny s príslušenstvom, proti odporcovi: S., a.s., so sídlom B. ...

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 20Cb/397/1998-439, zo dňa 31.5.2010, rozhodol prvostupňový súd o nároku sťažovateľa... tak, že na pojednávaní dňa 31.5.2010 bol vyhlásený rozsudok v znení nasledujúcom: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 33.193,92 EUR s 19 % úrokom z omeškania od 01.02.1997 do zaplataenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Odporca je povinný nahradiť právnomu zástupcovi navrhovateľa trovy konania v rozsahu 100 %, ktorých výška bude vyčíslená samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“. Pri písomnom vyhotovení rozsudku došlo k chybe v písaní tak, že výrok, ktorým súd rozhodol o povinnosti na zaplataenie žalovanej pohľadávky, bol napísaný v znení: „odporca je povinný zaplatiť odporcovi 33.193,92 EUR s 19 % úrokom z omeškania od 01.02.1997 do zaplataenia, do troch 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku“. Ani jeden z účastníkov konania nepodal návrh na opravu chyby, nevšimnúc si nesprávne vyhotovenie rozsudku. ...

Proti tomuto Rozsudku 20Cb/397/1998-439, zo dňa 31.5.2010, v chybnom znení, podal odporca odvolanie..., v ktorom namietal proti uloženej mu povinnosti na zaplataenie žalovanej pohľadávky... Odvolanie oprel o odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 pís. d) a f) O.s.p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd - Krajský súd v Bratislave prejednal podané odvolanie odporcu a rozhodol Rozsudkom sp. zn. 1Cob/350/2010-506, zo dňa 17.03.2011, tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31.5.2010 č.k. 20 Cb/397/1998-439,

potvrďuje... Až do správoplatnenia rozhodnutí, tak odporca, ako aj odvolací súd, ako aj navrhovateľ, ktorý sa vyjadril k odvolaniu odporcu, si nevšimli, že v písomnom vyhotovení rozsudku prvostupňového súdu, vo výroku, ktorým súd rozhodol o predmete sporu, je zrejmä chyba v písaní. ...

Na základe vyznačenia právoplatnosti Rozsudku OS Bratislava III. sp. zn. 20Cb/397/1998-439, z 31.5.2010, v spojitosti s Rozsudkom KS Bratislava č.k. 1Cob/350/2010-506, zo dňa 17.3.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 18.4.2011 a vykonateľnosť 22.4.2011, podal navrhovateľ návrh na výkon exekúcie... Dňa 01.06.2011 súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia. Uznesením OS Bratislava III. č.k. 36Er/1099/2011-69, zo dňa 19.7.2011, súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že výrok exekučného titulu nie je materiálne vykonateľný a Uznesením... zo dňa 14.10.2011, exekučné konanie zastavil. ...

Na základe návrhu navrhovateľa podľa § 164 O.s.p. na opravu zrejmej chyby vydal Okresný súd Bratislava III. Uznesenie 20Cb/397/1998-519, zo dňa 20.6.2011, ktorým súd opravuje výrok Rozsudku OS Bratislava III. zo dňa 31.5.2010 v prvej výrokovej vete tak, že tento výrok má správne znieť: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 33.193,92 eur s 19% úrokom z omeškania od 1.2.1997 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku“...

Dňa 7.7.2011 odporca podal odvolanie proti Opravnému uzneseniu zo dňa 20.6.2011 a tiež odvolanie vo veci samej proti Rozsudku OS Bratislava III. zo dňa 31.5.2010... V podanom odvolaní... odporca poukazuje o.i. na to, že Opravným uznesením nedošlo podľa jeho názoru k oprave zrejmej nesprávnosti vo výroku rozsudku tak, ako to predpokladá ust. 164 O.s.p. ale k zmene oprávneného subjektu, a preto považuje „takýto zásah do pôvodného znenia výroku rozhodnutia formou opravného uznesenia podľa § 164 O.s.p. za vylúčený. V odvolaní proti napadnutému rozsudku pritom uvádza tie isté námietky, ako uvádzal v pôvodnom odvolaní proti Rozsudku zo dňa 31.5.2010 v znení pred opravou.

O odvolaní odporcu zo dňa 7.7.2011... rozhodol odvolací Krajský súd v Bratislave Uznesením sp. zn. 2Cob/321/2011-582, 2Cob/322/2011 zo dňa 28.2.2012, tak, že

- potvrdil Uznesenie zo dňa 20.6.2011 o oprave výroku rozsudku...

- odmietol odvolanie odporcu proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31.5.2010

Odvolací súd v odôvodňovacej časti Uznesenia zo dňa 28.2.2012... potvrdil opravné uznesenie za vecne správne a poukazom na to, že vydanie opravného uznesenia nemá za následok zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa ani potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, odvolanie odporcu odmietol ako neprípustné v zmysle § 218 ods. 1 pís. c)...

Proti Uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/321/2011-582, 2Cob/322/2011, zo dňa 28.02.2012, podal dňa 30.03.2012 odporca dovolanie, a to proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňové opravné uznesenie i proti výroku, ktorým prvostupňový súd odmietol odvolanie proti opravenému prvostupňovému rozsudku, a to z dovolacieho dôvodu podľa § 237 pís. f) O.s.p., že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. ...

O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR Uznesením 3Obdo/27/2012-639, zo dňa 31.08.2012, tak, že

- odmietol dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti, ktorou potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o oprave zo dňa 20.6.2011 č.k. 20Cb/397/1998-519,

- zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, ktorou odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku prvostupňového súdu z... 31.5.2010, č.k. 20 Cb/397/1998-439, a ďalej v časti, ktorou odvolací súd zmenil Uznesenie Okresného súdu Bratislava III. z 30.6.2011, č.k. 20Cb/397/1998-522, a ďalej v časti, ktorou rozhodol o trovách odvolacieho konania, a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.».

Podľa názoru sťažovateľa postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým rozhodnutím bolo zasiahnuté do jeho práv garantovaných ústavou a dohovorom. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v namietanom rozhodnutí, podľa ktorého odvolací súd bol povinný o odvolaní žalovaného proti prvostupňovému rozsudku v znení opravného uznesenia vecne rozhodnúť. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti ponúkol túto právnu argumentáciu:

„Je v záujme právnej istoty účastníkov konania nevyhnutné, aby niekoľkokrát alebo aby o rovnakom návrhu nemohli byť vydané rozdielne rozhodnutia. Práve táto právna istota sťažovateľa ako účastníka vyššie uvedeného konania na strane navrhovateľa bola porušená Uznesením dovolacieho súdu, ktorým tento súd nariadil odvolaciemu súdu opakovane vecne rozhodnúť o odvolaní odporcu v tej istej veci iba na základe opravy zrejmej chyby v písaní

výrokovej časti rozsudku, hoci odvolací súd preskúmal už prv napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu - Rozsudku sp. zn. 20Cb/397/1998-439, zo dňa 31.5.2010, vychádzajúc pri vecnom preskúmaní z takého znenia výroku, aké má po oprave.

... odvolací súd správne postupoval vydaním uznesenia 2Cob/321/2011-582, zo dňa 20.6.2011, v časti, v ktorej odmietol odvolanie odporcu zo dňa 7.7.2011 a týmto postupom neodňal odporcovi možnosť konať pred súdom. ... odporca predsa podal odvolanie proti Rozsudku zo dňa 31.5.2011, v ktorom sa bránil zaplateniu prisúdenej pohľadávky s príslušenstvom a jeho vecné námietky odvolací súd riadne preskúmal. Z obsahu odvolania odporcu zo dňa 13.8.2010 i z obsahu odôvodnenia rozhodnutia o odvolaní je nepochybné, že odvolanie smerovalo proti takému zneniu výroku, aký je v rozsudku po oprave a o takomto výroku odvolací súd aj rozhodol. ...

Podľa § 159 ods. 2 O.s.p., výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov i pre všetky orgány. Ak sú teda splnené podmienky pre postup súdu podľa § 164 O.s.p. a súd vydá opravné uznesenie na opravu zrejmej chyby v právoplatnom rozsudku, opravné uznesenie sa stáva integrálnou súčasťou rozsudku a je potom potrebné v každej prejednávanej veci zvážiť, či rozsudok po oprave je obsahom iný ako pôvodný rozsudok. Nestotožňujeme sa s názorom dovolacieho súdu, že v prejednávanej veci sa výrok pôvodného rozsudku vykonaním opravy zmenil podstatným spôsobom... pretože to odporuje aj samotnému názoru dovolacieho súdu..., že opravným uznesením nenastala zmena v osobe oprávnenej na plnenie Ak teda sa oprava rozsudku týkala výlučne správneho označenia osoby oprávnenej na plnenie a touto formálnou opravou nenastala faktická zmena osoby oprávnenej na plnenie - zmena v osobe odporcu, nemožno potom tej istej osobe - odporcovi, priznávať opakovaně právo na vecné prejednanie jeho odvolania už raz prejednaného v totožnej veci. “

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, rovnosť účastníkov konania a na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením

Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.08.2012, sp. zn. 3Obdo/27/2012-639, vo výroku II., ktorým zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, ktorou odmietol odvolanie žalovaného proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava III. z 31.5.2010, č.k. 20 Cb/397/1998-439 a v časti, ktorou zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava III. z 30.06.2011, č.k. 20 Cb/397/1998-522, a v časti, ktorou rozhodol o trovách odvolacieho konania, a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, porušené bolo.

2) Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.08.2012, sp. zn. 3Obdo/27/2012-639, vo výroku II., ktorým zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, ktorou odmietol odvolanie žalovaného proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava III. z 31.5.2010, č.k. 20 Cb/397/1998-439 a v časti, ktorou zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava III. z 30.06.2011, č.k. 20 Cb/397/1998-522, a v časti, ktorou rozhodol o trovách odvolacieho konania, a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, zrušuje a vec v rozsahu zrušenia mu vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ zároveň navrhol odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 27/2012 z 31. augusta 2012 v jeho namietanej časti z dôvodu, „*aby nedošlo k neodvratiteľnému škodlivému následku, t.j. k zásahu do práv sťažovateľa na vymoženie prisúdenej mu pohľadávky*“, pretože na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 Cb 397/1998 z 31. mája 2010 v spojení s právoplatným opravným uznesením okresného súdu z 20. júna 2011 je na vymoženie pohľadávky sťažovateľa vedené exekučné konanie Exekútorským úradom JUDr. R. G. Žalovaný na základe napadnutého rozhodnutia, ktorého zrušenia sa sťažovateľ podanou sťažnosťou domáha, podal návrh na zastavenie exekučného konania, o ktorom dosiaľ exekučný súd nerozhodol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 27/2012 z 31. augusta 2012, ktorým najvyšší súd vo výroku II zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, v ktorej odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 Cb 397/1998 z 31. mája 2010, v časti, v ktorej zmenil uznesenie okresného súdu sp. zn. 20 Cb 397/1998 z 30. júna 2011, a v časti, v ktorej rozhodol o trovách odvolacieho konania; a v zrušenej časti vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom

prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

1. Zo sťažnosti vyplýva, že porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého odvolací súd odmietnutím odvolania žalovaného proti rozsudku okresného súdu (po zmene jeho výroku) odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd svoj právny záver odôvodnil takto:

«Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. V prejednávanej veci však k porušeniu procesných práv dovolateľa

napadnutým rozhodnutím a konaním predchádzajúcim jeho vydaniu, došlo len v časti odmietajúcej odvolanie žalovaného proti rozsudku. ...

Procesným postupom, ktorým súd sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, je aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý odmietol odvolanie účastníka podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., hoci pre takýto postup neboli splnené podmienky.

Treba prisvedčiť súdu prvého stupňa, že vydaním opravného uznesenia sa neruší rozsudok súdu prvého stupňa ani potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Účinkom vydania opravného uznesenia podľa § 164 O. s. p. je, že od doručenia opravného uznesenia začína znovu plynúť lehota na podanie odvolania. Až do márneho uplynutia novej odvolacej lehoty tým odpadá podmienka preto, aby sa rozsudok považoval za právoplatný. Tou je totiž skutočnosť, že už ho nemožno napadnúť odvolaním (§ 159 ods. 1). Vydaním opravného uznesenia opravovaný rozsudok tak prestáva byť aj prekážkou právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O. s. p. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že odvolací súd už raz o odvolaní rozhodol. Ustanovenie § 164 opri stanovení účinkov vydania opravného uznesenia nerozlišuje, či opravované rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť, či ho nadobudlo preto, že o odvolaní už odvolací súd rozhodol alebo preto, že odvolanie vôbec nebolo podané. Takáto úprava má zabezpečiť právo účastníka podať proti každému rozhodnutiu odvolanie a tak dosiahnuť preskúmanie jeho správnosti v odvolacom konaní.

Proti pôvodnému rozsudku podal odvolanie žalovaný a odvolací súd v odvolacom konaní preskúmal rozsudok v znení v akom existoval a bol napadnutý odvolaním pred jeho opravou. Potvrdil ho v znení v akom bol preskúmaný a napadnutý. Opravné uznesenie sa stáva integrálnou súčasťou rozsudku, či sa mení jeho obsah (v prejednávanej veci podstatným spôsobom, keďže sa oprava dotýka výroku rozsudku). Rozsudok po oprave je obsahom iný ako pôvodný rozsudok, a žalovanému nemožno uprieť právo, podať proti nemu odvolanie a tak dosiahnuť preskúmanie vecnej správnosti jeho nového znenia.

Z uvedených dôvodov žiadna prekážka nebránila prejednávaniu veci v odvolacom konaní a odvolací súd je povinný o odvolaní vecne rozhodnúť.

Tým, že odvolací súd odvolacie konanie zastavil, hoci preto nebol daný zákonný dôvod, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Bol tým naplnený dôvod, ktorý zakladá jak prípustnosť dovolania, tak aj jeho dôvodnosť (§ 237 písm. f/) v spojení s § 241

ods. 2 písm. a O. s. p. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dovolací súd zrušil aj výrok, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa z 30. júna 2011 č. k. 20 Cb 397/1998-522, hoci nebol výslovne dovolaním napadnutý. Keďže uvedeným uznesením sa rozhodovalo o trovách konania, je to výrok závislý na výsledku rozhodnutia o odvolaní vo veci samej. Platí to aj pre výrok o trovách odvolacieho konania. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).“

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd uviedol výstižné dôvody, pre ktoré zrušil dovolaním žalovaného napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v časti, ktorou odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu z 31. mája 2010, ako aj v časti, ktorou rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania. Najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na právnom závere, podľa ktorého dôsledkom vydania opravného uznesenia je, že lehota na podanie odvolania proti opravovanému rozsudku začne plynúť znova. Opravovaný rozsudok tak prestáva byť prekážkou právoplatne rozhodnutej veci. Bolo preto povinnosťou odvolacieho súdu vecne rozhodnúť o odvolaní žalovaného.

Podľa § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Podľa § 164 OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. ... O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Je potrebné prisvedčiť právnenému názoru najvyššieho súdu vyslovenému v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého opravné uznesenie, ktoré sa týka výroku pôvodného (opravovaného) rozhodnutia, má následky prezumované v ustanovení § 204 ods. 1 OSP, teda že lehota na podanie odvolania plyní znova od doručenia opravného uznesenia, avšak len v rozsahu vykonanej opravy.

Ústavný súd konštatuje, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, poukazujúc na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Zo záverov dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia dotknutých ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Dôvody napadnutého rozhodnutia nemôžu podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o jeho ústavnej neakceptovateľnosti, ktorý by zároveň zakladal dôvod na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ aj napriek svojmu kvalifikovanému právnenému zastúpeniu v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, a preto je sťažnosť v tejto časti nepreskúmateľná. Nepreskúmateľnosť sťažnosti v tejto časti neumožňuje ústavnému súdu dospieť k záveru o príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom na jednej strane a namietaným rozhodnutím na strane druhej (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 256/08).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku, bolo už bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012